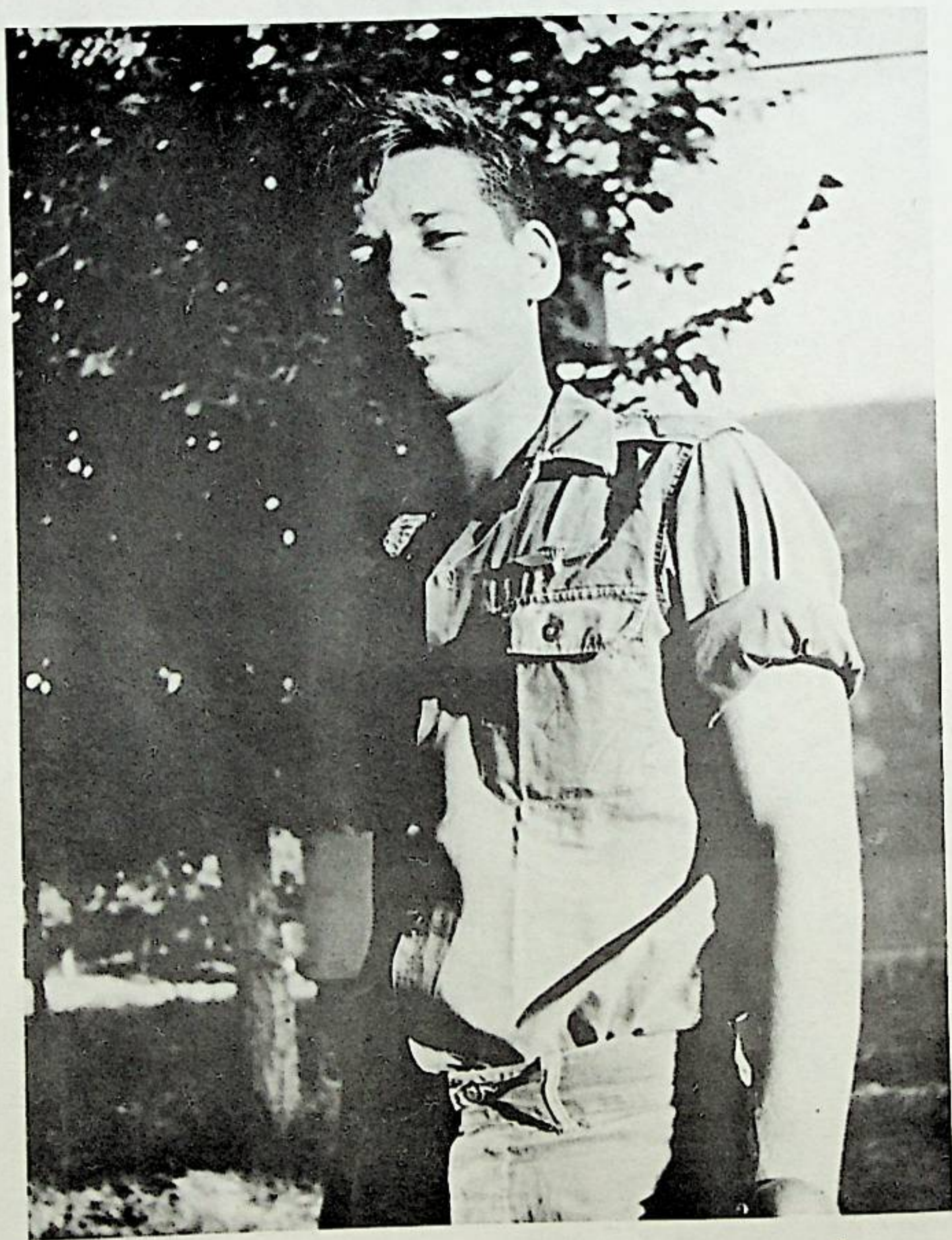

ברוך

21.10.46 נואלז בכו' התשרי, תש"ז -

18.10.64 שנת שזית (משמר 313) -

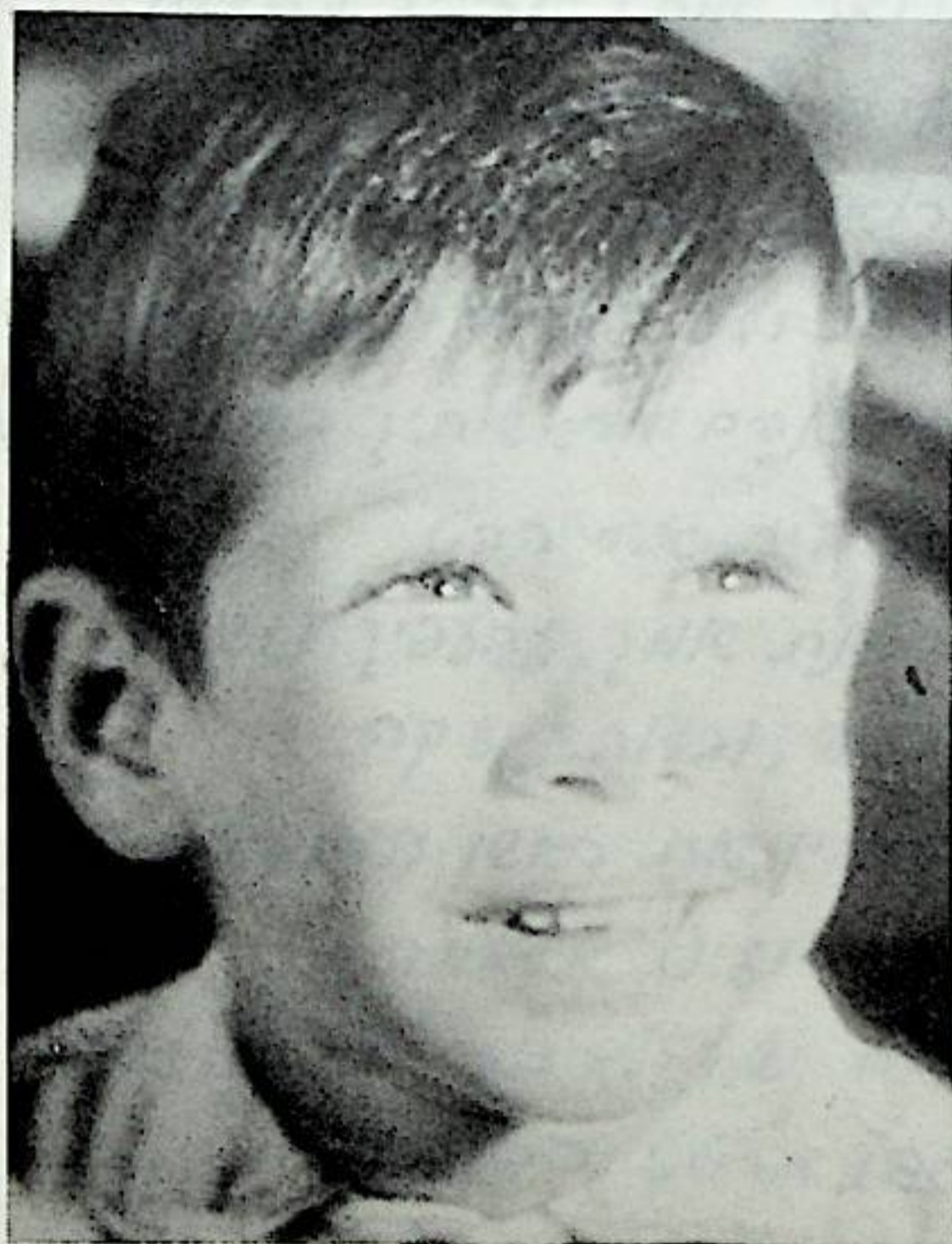
3.10.65 התק"ס 35.ה.ל. -

8.6.67 נב"ל ~~הגדלה~~ תשכ"ז -
כ"ט אלול

אא! השורות האלו אינן גנזתם של חיים.
כ' - כן, קריאת-דבור היא אהם!
קריאת דבור משולחת רסן, נטולת מוסכמות, הלא,
קמאית בקראותה.
זוהי נקודה זוהרת, בת-הלי-צמח,
בה נזשקים אלהי שוב החיים והמות.
בה נדרכות ונבאצות פעימות-הלב
באין סופותן של פעימות-הנצח.
זוהי מקצה השירה שאין לו ראשית וקץ.
זוהי זרימת-החיים שאין לה מבוע ומקום של חורבה.
זוהי אחינו הצוחק עדיין.
זוהי אחינו שלא יכחד.
ואפילו נטול חיל בהחבא
אבו ונשמתו - אנן הם.
אנן - שאהבנוהו באמת ובהתמים

הוא מביט בעיני-ו צוחק.
 ושחקו כה תמים ומתוק.
 איכה, לא אכל לילי שחקי עמדי-
 וצחוק.

והיה,
 עת עמדה הצמחה בעיניו
 וצרה היסוד וחדתי אבהי
 אושיטו כל-כולי בין קפלי-ממחטה
 ונשמה בעוטה בקלי-יד פלוטה
 נחבוק בצמחה
 ונצמח ---

שוכה אתה שמה, אחי הקטון
 זב-דס ומשולס-ורגלע
 ויבסער עשנו המתמר של פטון
 מתמר דום אלהך הפגלע.
 ורואני אותך-ועיניך כהנילות
 ועולה הם המית-המתים
 ורואני אותך בתוך כל הגלילות
 וכולכם, עד אחד-שמתים.
 מתכנסים מראשותיך בשקט, בשקט
 אולהיך, אחי הקט
 ורונת אמך, עפעפיך נושקת
 וכלה, וכלה זעקה.
 ומרבין את ראשו המכסיל אהיך
 יבש-ועיניו אדמה
 דום ישה, זלא בך, אולהיך אהיך
 גבו מרטס בדמה.
 ובה זאחר זא מפיסיים עדיך
 אחיך כולם - מרצינים
 ומאויק-דס ובלשה בקרע'-מדיך
 תתנצא על קבלת-הפנים.
 וכולע האח הצעיר בקיכ
 ונזטל כל ידך השחורה
 ורואני אותך מתמר, אחי

בְּצִמְעַת הַמַּתִּים הַקָּרָה.
 וְנִצְבָּה מַעֲלֵיךְ הָאֵל הָאֲחֵר
 אֲבוֹתֵיךְ, וְיִשְׂרָאֵל, וְאֶקְשִׁיחַ
 וְהַשְׁכֵּנָה הַצֹּדֵק מֵעֵינַי הַלְּחֵר
 בְּמִנְתּוֹ תַחֲתֶיךָ, אֵל.
 אֵל קִדְּשֵׁי וְעֹמֵדִים, גְּבוּהִים וְיָפִים
 הַגְּדֹלִים בֵּין כָּל־שֵׁם, אֵלִי
 אֲבוֹתֵיךְ יֵרֵךְ וְיִקְרֶה, יִגְדֵּל וְיַרְבֵּם
 הֵם עֹמְדִים מַעֲלֵיךְ, אֵלִי.
 שֵׁם כָּל־שֵׁם, אֵלִי. עֹמְדִים וְבֹלְכִים
 שֵׁם כָּל־שֵׁם, אֵלִי הַקִּדֹּשׁ
 וְשֹׁמֵר אֵל אֲוֹתָם סִיחַ
 וְשֹׁמֵר אֲוֹתָם הַלֵּל.
 וְשֹׁמֵר אֵל אֵל תְּפִילָּתָם חַיִּישִׁית
 זְכוּרֶךָ - אֵלִי הַקָּדוֹן
 מִתְּמִית, עֲזִיבֶךָ
 הָאֵל, אֲנִישִׁית
 בְּתִמְנוֹת אֵל - עֵשֶׂן הַפֶּטָח.
 וְאֵלֵךְ, אֵלֵךְ, אֵלֵךְ הָאֵל
 סוֹכֵךְ וְקִשְׁלֵה אֵלִי - אֵלִי
 וְהִיתָה הַפְּגִישָׁה שְׂפֵאֵל הָאֵל
 בְּחֹלֶם.

בְּשִׁירָה.

בְּצִמְעַת.

בואה שאין לך החיים דבר קשה ואיום מדברי
הספד של דוד חזרים על בן. זהו אחד ההסאים
לטיגדיה האנלשית, אשר אין לה הסבר, אין לה הגיון,
אין לה טעם.

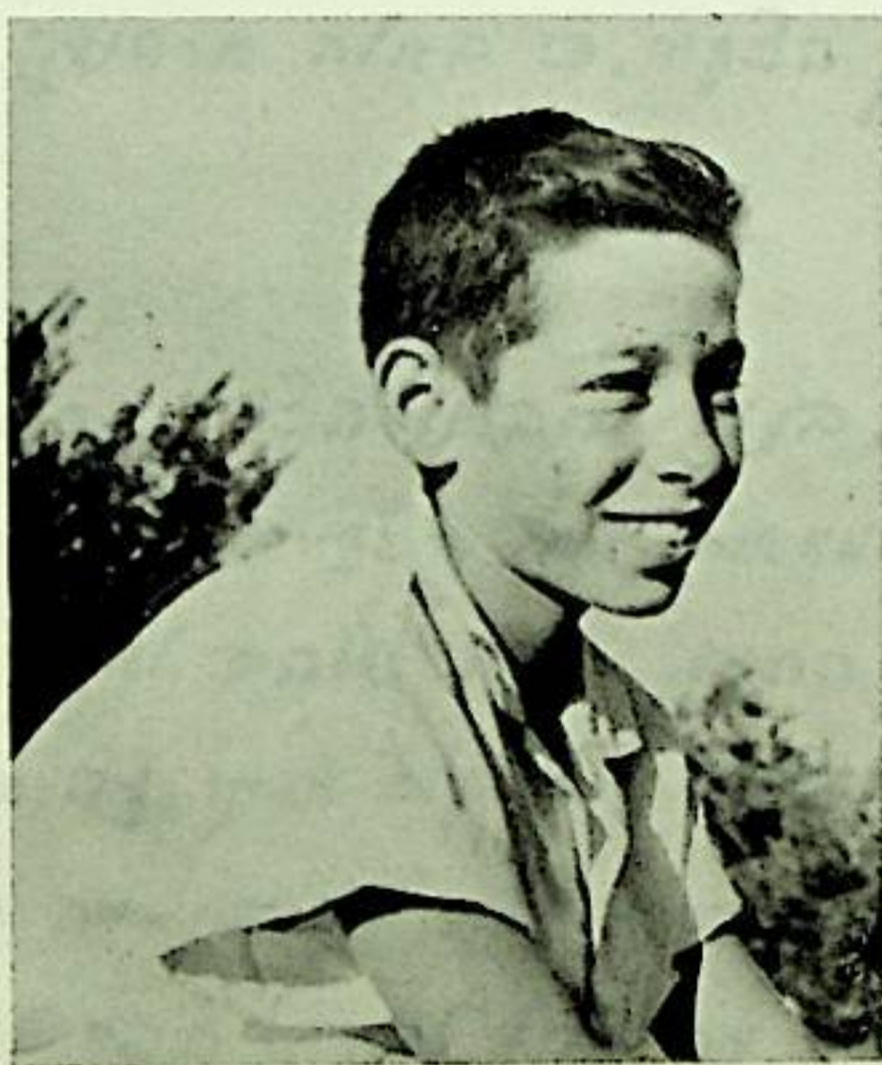
כאש היורדת מלמעלה, כגשם העולה מלמטה, באהע
הנסה לאחור - בן חסר החוקיות האלמנטרית של אהבן
בן טרם זמנו העוד דוד החזרים ביקוד חיים ויצירה.
והנה נתפסנו כאן לציין טיגדיה אנלשית זאת
בתוך היתול, כשנקיע ונתק מאיפנו נציר רדמן
ופורח - אשר כל חייו היו עדיין לפניו - והנה בין דקה
נקפדו ואינם.

לצענו איננו אבונים לא על החיים ולא על המות.
אולי הנם מנת גזל של האדם בן-התמותה. השאלה
רק - כמה מתמלאים החיים שנתנו לנו ומאידך גיסא -
מתי בא המות המיועד לנו. כשהחיים שהפקדו
בידינו, אנו בונים ויוצרים בהם - יש להם טעם וענין:
כשהמות בופק על בלתי של אדם עם תם חיים ארכים
ויוצרים כאלה - לא נבוא אהלין עליו. אהל חיים שנתנו
ונגזלו בה אחרי שתי עשרות שנים בלבד - אי יענה
לנו על כך?

למי הצדק והצביות לשהור על רדמן, אשר אין
התחיל לבלבד?

בן צעיר שמת קידם זמנו מי יהיה לנו חליפתו?
אין תמורה ואין חליפה ואין השאלה עם גזל זה.

תהי הכתבה העיונה אשר תהי-אל, גורל, מקרה -
 נחצור ונסיח אמוך כל אלה - **פסע!** אל פושע, גורל
 פושע, מקרה פושע. לא נכל להחציר לנו את מיתנו.
 היקר, להשיבו לחיים אל עצמו, אל הוריו, אל משפחתו,
 אל חבריו, אל ביתו - באשר רק בני-אדם הננו, אך
 על זכות ההסחה ואי-ההשאלה לא נותר-אפילו ירחי-
 קולנו החיים מיום האסון ויאלו גלגלים פכל שיעלו.

ילדים נולדו כדי לחיות, נערים בגנו כדי לחיות!
 עצמים חסנו כדי לחיות - אין מקום למושג המות
 בגלים אלה, אך אהוי-כי ישנו. פצהו הבין בתחילתו
 של יחיד, אך תחום נוסף לאדם-ביתו, ארצו, עמו.
 כאן חלה תפיסת מכלאה, כשכל יחיד אינו אלא פרודיה
 משלימות אחת גדולה יותר, נכספת יותר, עיונה יותר.
 כאן לרק כאן נתן למצוא גם במות סלם - מות האחד

למען חיי הצלחת ו מות היגע למען חיי ע'ד.
מות זה אינו מהחין בגיל. ואולי נהפוך הוא -
מות זה רוצה ביחוד בצעירים ביותר, כי דאם אלה
יותר, כי גופם ע'ז יותר, כי אדם שהור יותר, כי קרובם
קרוב יותר. עם המקדש חיל דבם צעירי הבנים -
חיה לחיות - זה סוד דבם הצעיר. עם המקדש ארצו
הגופות צעירי בניו - חיה לשמור על ארצו לעד, זה
סוד הקרבן הצעיר, כי האלה ארשטן ארצנו ישראל
עד עולם.

ברוך, בעל וחרבנו הצעיר זכנו הטהור לבתה -
היה אחד ממאות אחיו הצעירים לגורל - אשר הלכו
למות למען החיים. למות שלהם למען החיים **שלנו**.
כך נקצת שרשרת - הדמים מסיני עד סיני למען סיני.
ידעו הבנים האלה לקראת מה הם הולכים?
ידעו ההורים מה עלול להיות צפוי להם, להם ולב'אנל.
ידעו כלל שללך - הדמים יתבע קרבנו מאתנו - והיה
זה אצלנו בניך, הקרבן. מאז היגע המר החל
בניך ז'ל בחי הנצח שלזו. מאז - יסקיף עלינו
התכלת הרומ בימים, מכונה נוצר בלילות. מאז
יצ'ר אלינו מפרחי - שדה פורחים, מתהוואה משתבלת.
מאז - יהיה עמנו בצבוננו האנושי בחג ובהוצ'ד
והאלפי ימות חול - בהם ודאי יעלה יזכר שמו לאחוריו
אח, אילנו בניך היה כאן - כך היה עושה, כך היה נזהר...

היוך נשא עליו שם יקר אולי מאד באשר רצינו
שם זה לא יפקד בתוכנו.

היוך הראשון הקדים אלכת - למען אותו סעם
שניכאלי זהוואד פסם הוויכים ורבים אחיו.

היוך השני, אבהוי - עוזד הקדים בהרהה את
העל שמו, למען אותו סעם עצמו - נהיך ונאמר
המעמד זה - כשיוואד בתוכנו היוך השלישי, שיקפל

השמו שמות קודמים היוקרים לנו - יצפה הלא והני גילו
לחיים ארוכים, שיתנו שמו סעם לפחות להליכה זו
לפני הזמן.

ליהודית והאל יקירנו, ההורים השכנאים נאמר -
אתכם אנני היגון, כאשר היינו השמחה בהוואד היוך
לאחות ולאתים ולאשפחה בולא בתוכנו -

במחצת-אבל ושלמי נחמה.

ואכם, בעינו הצעירים, שאתם ואנחנו זכינו.
בהמשך החיים המשותפים - יקירנו - נאמר פשוט
וגלויות - אתם ורבהות מהיכם בהלל-נחתם אנו,
לכאן את החיים. אנו ההורים הבאנו אתכם
לעולם - אתם היום לאתמוז נחתם אנו את החיים,
לכאן. היו אנו בלבים יקירנו ויהי זכו של

אחיכם בחור אור הברית בינו - עבד נשימתנו האחרונה.
אמנה לכם, ילדי צבי" היקרים : כשאתחילים
אנו בהגדוש קהילות הילדים שלנו מביה-התנוקות,
דרך הגנן והגן, לכל איך שנות ביהם עבד תומך -
יודעים אנו בודאות - כי רקעת ורקמת כאן קהילה-
חיים, במשמעות האנושית המלאה. אנו רואה לעתים
כי צד בני כל קהילה חיים האחד את השני, ומה

רַב הַקָּשֶׁר, קֶשֶׁר אַחֲוָה-הַדָּם וְהַנֶּפֶשׁ הַיְנוּכָם.
חֲזַקוּ אֲנִי יֹדֵי צְה"י. חֲזַקוּ וְאַמְצוּ. בְּיוֹךְ יִמְשִׁיךְ אֲחִיּוֹת
אֲתֶכֶם כִּי חֹלֶק מִגּוֹפְכֶם לִמְנַפְשֶׁכֶם הוּא --
וְאַסִּיּים בְּשִׁיר קֶסֶן, שֶׁבְּהִתִּיב בִּימֵיךְ אֵלֶּה שְׁחִינִי וְצִוִּיתִי אֹתָם.

גְּדֻלַּת הַנִּינֹן הַחֹשִׁים מוֹלֵל שְׁמִים
שֶׁנֶּשׁ הַנֶּקֶן חֹלֶה-אֲמִהוּת
עָלוּ הִתְמַלְּו צִלְלוֹתִי - הַדְּיוֹת
אֵל שֶׁמֶשׁ לֹהֶבֶת -
לְחִיּוֹת !

כְּהִלָּה חֲזָקוֹת הַנֶּזֶק אֵל הַגְּבוּהָ
וְרוּחַ הַצִּמְחָה נֶלְשָׁק אֶת הַתְּבוּלָה
יִצְאוּ חֲבוּשֵׁי הַקִּסְדָּה וְהַקּוֹרֶחַ
לְפָנֶיךָ הַיּוֹם הַגָּדוֹל.

יִצְאוּ אֵת הַבֵּית וְסוּדָה עַל שְׁחִינִי
סוּדָה הַמִּרְחָה הַצִּנּוּכָה לְבָאוֹת
אֵל הַבְּרִיָּה, נְצִיזוֹ נְדָרֵינוּ
הָאֵם הַאֲוִהֶבֶת חֶלְלֵיָם -
לְחִיּוֹת !

ח. ש. ז.

מִתּוֹךְ דְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּעֵדֵי הַאֲרֶזֶה.

פֿעס סח זי אי-מי :

הצער אינו מותר סימנים.

אינו מותר סימנים - הצער.

פן. אחת היא מותר אחיו, הצער - אהבה.

אהבה רבה.

הוא - שנטל מאתני הוא יוצעין עצם מעצמני -

הותר זני.

בחשאי

הצנעה - על-פי דרכו

מתת חשאי, מתת נאצר הוד

זעבור נוסיל ונצטער-אם נקרא

זעבור נוסיל לא הוב - הטרם נקרא.

מתת של אהבה ...

היש אהבה גדולה מצו שחליד הצער ?

תמהתני.

אמת. אפשר אין הצער מותר סימנים,

אך הוא מוליד חיים.

חיים בעבור חיים.

אהבה בעבור צער.

בעבור שכחותך, גערי.

צחקו, צחקו אחים!
 צחוק שכלה המבכה והולך
 מיום ציוקנכם ועד סופו
 צחוק החובק נצחיים הוא.
 האמין!

בְּרוּכֵי פְּלוֹשׁוֹ - יָדִים מְנוּנָה, הַמְכִּיחֹת וּמַפְרִיקוֹת
כֹּל דְּבַר שֶׁמַּצְדֵּק אֵלֶיָּהֶן.

פְּלוֹשׁוֹ - רֹאשׁ גְּדוּשׁ רַעֲיוֹנוֹת. מִכָּל הַבָּא לֵידָּה. אֲכֹל
דְּבַר עֲרוּכָה תְּכֵנֶת בְּנִסְסִיתָ, נִסֵּחַ הַיּוֹךְ' הַמִּזֵּחַ
הַזֶּה, הַתַּמִּים וְחֵלֶל גַּם יָחַד.

עֵינָיו - תְּכֵלֶת נְהוֹנָה, עֵינֵי חֵיוֹן תַּמִּיד.
צְהִירוֹ מְחוֹשְׁבִים, תַּמִּיד קְצֵרִים, מַהֲיִרִים מְאֹד וּשְׂזָרִים
הַיָּמֹר אֶפְסִי, חֵרִיל.

נְפֻדָּתָא מִקֵּץ הַכְּתָה וְהוּא פְּנֵה יִשְׂרָאֵל שְׂרִית
תְּחִלָּה, שֵׁם הַחַל לְהַצְבֵּה מִתּוֹךְ עוֹלָם הַיִּלְדוּת, הַיּוֹךְ
הַמְהִיגָר, הַיּוֹדֵעַ לִשְׁאֵת הַעוֹלָה הַעֲלִי, שְׁנֵפֶשׁוֹ קְשִׁיבָה
לְצִלִּים, לְשִׁחוֹת ...

אֲחֵרֵי-כֵן - לְצִהָל. עֲדִין נֶעֱדָר, וְעַל כֵּתִבּוֹ הַנֶּסֶךְ
תְּפִקִּיד מְדֵשׁ, לֹא צָבִי. הַיּוֹךְ יִדָּע לְעִשְׂתּוֹ -

והיטה עשהו.

אדני חופשה, ואלה לא רהוט היו, חזר, והוא

מהיגר יגור, בשל יגור, וסגור יגור.

תפקידו האחרון הפגישו עם מציאות החיים

עצמה והכריחו לפזר ראש, אמרתי, עולם-החלואות

שבה אהב לטוט בהירתן.

כאשר שמים את בור התולך בו הופך כל

לער עגור אולם אחרת היה.

שעה הרת עולם הגיעה. בולנו הוצאנו מהחן

הקיום. ועל מצבה קיום זה יאכלו מיטה הבנים,

קרבן עתון הקרה.

אתה, השם התמים, היית קרבנו.

ונחרט שמוך בלבנו בלבה מלובנת וצורה.

הייתי שלנו - מקומך שאיר בינינו, חתוך

לחיים. שיה לא תסתבה בינינו, אולם לך

תשאר שלנו.

מה נאמר למשפחה שכולה בוגרים? כיצד נחם
את עצמנו?

כולם יכולים להלך, להכיר, להתחבר, להיפגש
שבתות ופגעות חברים הנפגעים נותנים לנו החיים?
וכי יש בכך נחמה לפצעינו הפיזיים?
אכן, אחרי יקר עלינו לשלם תמורת חיינו, תמורת
מדינה, תמורת מלחמה נצחית. והמכה,
גוברת ומאפילה על כל אלה.

והלך והכרה מתגלים. כולנו, וקשה להיות
הגיוני, והנך מוכן כמעט להשליך את כל שהושג,
ולו רק "שנה לא היה קורה" -- באילו נתיב עזוב
שהחזיר את הגלגל אחורה --

ועד כמה מנסה להסביר לעצמנו שאין הוא
קריבן-שוא, הרי הכאה נשאר וחונק את הגרון.

והלא אתלכט, אתהיש השמחה למראה כל חיל שצבה
לשוב נ ולכם, לזה החוצרים לא נותנם לשמוח על שחזרו;
כי שלם אחר תחתי הם.

ואנחנו - אנחנו פשוט מתקבצים יחד, יודעים
שכלנו חושבים וזוברים, כל אחד בסקט, בלבו.

קראי.

תמיד היה ההבן של כל הכתה:
האחד שכלם היו מסכלים בו, מתענינים במעשיו.
נראה לי שבוקא האחד, שנשארו ממנו רק זכרונות מעט-
חילך, משמחים.

כל-כך שלנו, ועם זאת מליחק. עוסק בענינו,
בהנה, בשכלל, בהמציאות למינהן, בתבנית
ההתקאות.

ובשנתיים האחרונות - ובוקא אלה היו הקשות
להכבדות, מה מעט הספיק לפיות אתנו. במעט
ההפשות הקצרות שקבלו, נסה "לסחוט" כמה שרן
אפשר מהבית. מעט לספר - רק על מוילג'ו בשטח
הרפואי והנסיגון שהוא רובש.

- רצה לזאת וללכת (לא משום איצה מסק...)

אלא שהצבה לא אפשר זאת --

- ידענו שהוא קצת לבד בהסיס, מחמור אחר,

לא מוצא זו בדיוק את יבויביו --

- פחד שהקליין במשאר בוד לא יראו בעין

יפה, אם לא יהוא גם לעבוד שם --

- חשב בבר עץ "איכה כדאי לעבוד כשאח צור",

על אפשיית של התאחות בשטח הרפואה --

ועוד האוני שבי משפטים, אפילו מצאנים רחוקים יותר-

"... שלא תאכלי את כל האמת-קים באמריקה,

ותשאירי גם לי קצת..."

"... ושהערהים יגשו. מלחמה על ישראל, אז כולם

יסתערו, אנחנו נקפוצו לשמים והם יתנגשו ויתפוצצו!"

"... והלאי ואפשר היה להגיד עם הסירה שהיננו עדי

ים המלח..."

הצורך הזה להסתגל לדבר קלסון "היה" בשעה שהוא

עוד כל-כך אתנו. באיל כל זה בדי ארץ מצאן,

מצאן, לאחות שחלפו רק ימים מספר. ומכעים,

שכאשר נוצים לדבר עליו קלסון "הנה" מגלים שזה

בה צנח...

צחוק הגורל. לקחה לנו המלחמה דוקא את האחד

מהיננו ששנא אותה ואת הצבא עד צחק נפשו.

עד כמה לא הסכין להתרגל לסדר הצבאי!

זביו, בעיני, לא ישאר בחיל הלוחם להגנת מולדתו,

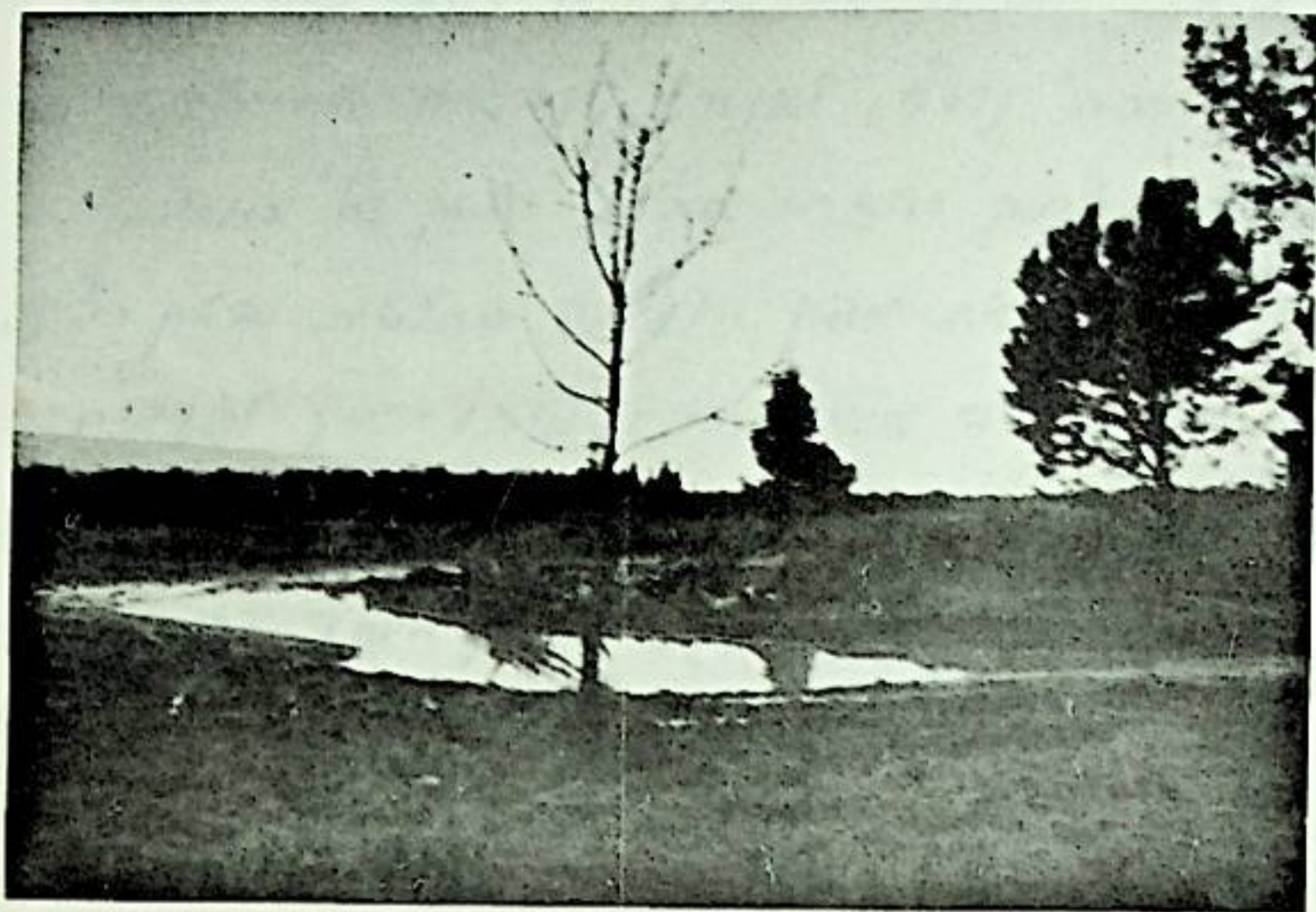
אלא פשוט פחית, נפשוט שלנו.

היה הוא עוד נער יחוק אחד, שהולך עליו חאקי
 שלא יצה בו כאל. היינו היה הוא תמיד. שקט וזנוח,
 טוב ותמים.

מחנא לא התבאר במיוחד. תמיד בצנעה חי את
 חייו. היה הוא טפוס מיוחד באפי'ו. תמיד ידע
 להעסיק את עצמו, אחדש וזהמציא, כל אשר עלה בדעתו.
 ומתשקטו היו תמימות וטהורות והתאמרו רק לעצמו.
 אתנו אדם, התחנך ועבד. תמיד עשה כמיטב יכולתו,
 ונסה לעצור לנו ולעצמו. הספיק אפילו לתת שנת-
 שרית, שגם בה - אווין אנחנו אלונו.

עכשיו זה אחרי. נתן הוא לנו את חייו על-מנת
 שנשיג ונחיה ונקיים בעליו. במותו תלונו לאורך
 השנים כי מקומו היינו מתחילת הדיר עד סופה.
 חננה - צבי.

יש לי אח - כה תמים ... כה ישר ... כה טהור

היה לי אח - גבור !

מלים הן רק מלים, כשאין בוגמא חיה לברור התאורים....

לא נכון לומר : "בעת אינו עוד ברוך אתה", כי אם, "גם

בעת אינו אתה"---

האנשים, הסביבה, אנחנו עצמנו, היינו בעין יקרה,

תבאורה, עובדות ולא פחד, יציע בעבר עולמו הפרטי של

ברוך.

הוא היה כה מאושר וחפשי - כי לא רצה לעביר בכל

דבר-באמת שסוהבו אותו, ועמדו להחניקו !

אפוא מקורבנות היה גולש לעולמו, עולם חפשי,

אלא מעצורים, עולם עם מנהגים ונמוסים משלו : אנשים

שפגש בשעת לכתו במדרכה, היה צורך עליהם בשלום

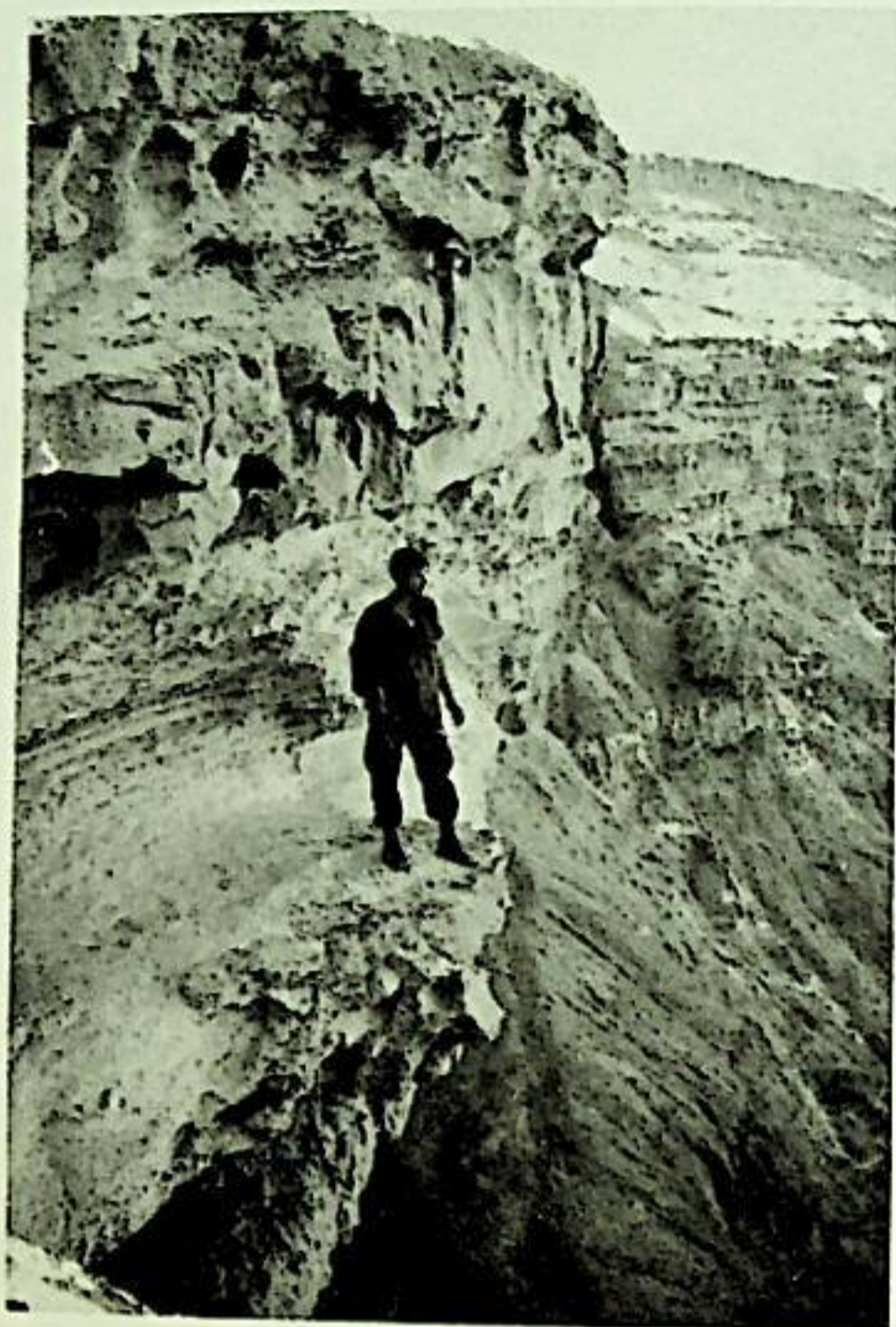
ובהנה" חזק וצליח, עד כי נהלאו אלה, ועד אשר היו.

מתאוששים כדי להשיבו הברכה, היה נשמע כבר רעמו
של "שלום וברכה" נוסף, לאנשים הבאים אחריהם
ההלמו, הצחוק והזרם הבאלי פוסק של אמהות -
כנף אשר היו נבאטות מביו הנעילה ההלסטית והטון רציני,
הוא חלק בלתי נפרד מאישיותו ודמותו - אך אפעמים
גם הייתי שומע אותו אומר משפט או שנים אשר נאמרו
השבת יום-יום וזה כדי להדגיש באופן מיוחד דבר אשר
ראה בו צינר מיוחד בהדגשה.

ברוך אל פער לא שר במקלה, אך לעתים
קרובות אפשר היה לשמועו כורף השינה חוצאת, בלא
שתהיה סבה מיוחדת של הצאן והמקום, שתסביר
התפרצות פנימית זאת.

כזה היה אחי - וכזה הוא עתה.
ברוך לא האך מאתני ,
הוא פשיט..... עוד לא חזר !

מהאח הילרי קטן

אותה שיצתה - תהי' אכאבה.
 אוהי האבה -
 היכן היית ?
 האפשר זי אצצוק בלא אחטא חטא.
 אפרקים.
 בראעים של קטנות אמונה מתחת צורקים,
 אלא נשיא.
 אך אך אך אך.

אותה שיצתה - תתמה ב'כאבה.
 עינים שוחקות . תמות

מעלות חיים

ואה.

הבולבול אמסבדים !

אך, האפשר לי לעמוד בעינים פעולות אלו מול האין

ואא להיות בוכה ?

אתה שידעתהו - אמצני.

השבה לי את אחי שלי.

השבה לי את חיי החסידים.

השבה לי

את שלא ישוב עוד !.....

אליהי הטוב.

אהבני.

כאשר אהבני. ועוד -

יותר.

אתה שידעתהו - היה לי רע.

ונהיה נאשאים יחדיו לזכרון-עולם

צמותו.

צמות נער.

הה, גילי מילים מפני עצם בטליו של אדם.

אה, אח יקר.

הבה-נשחר אחיים אחרים,
על-פי דרכינו.

היבצת.

אהבתך.

אחותך שלך.

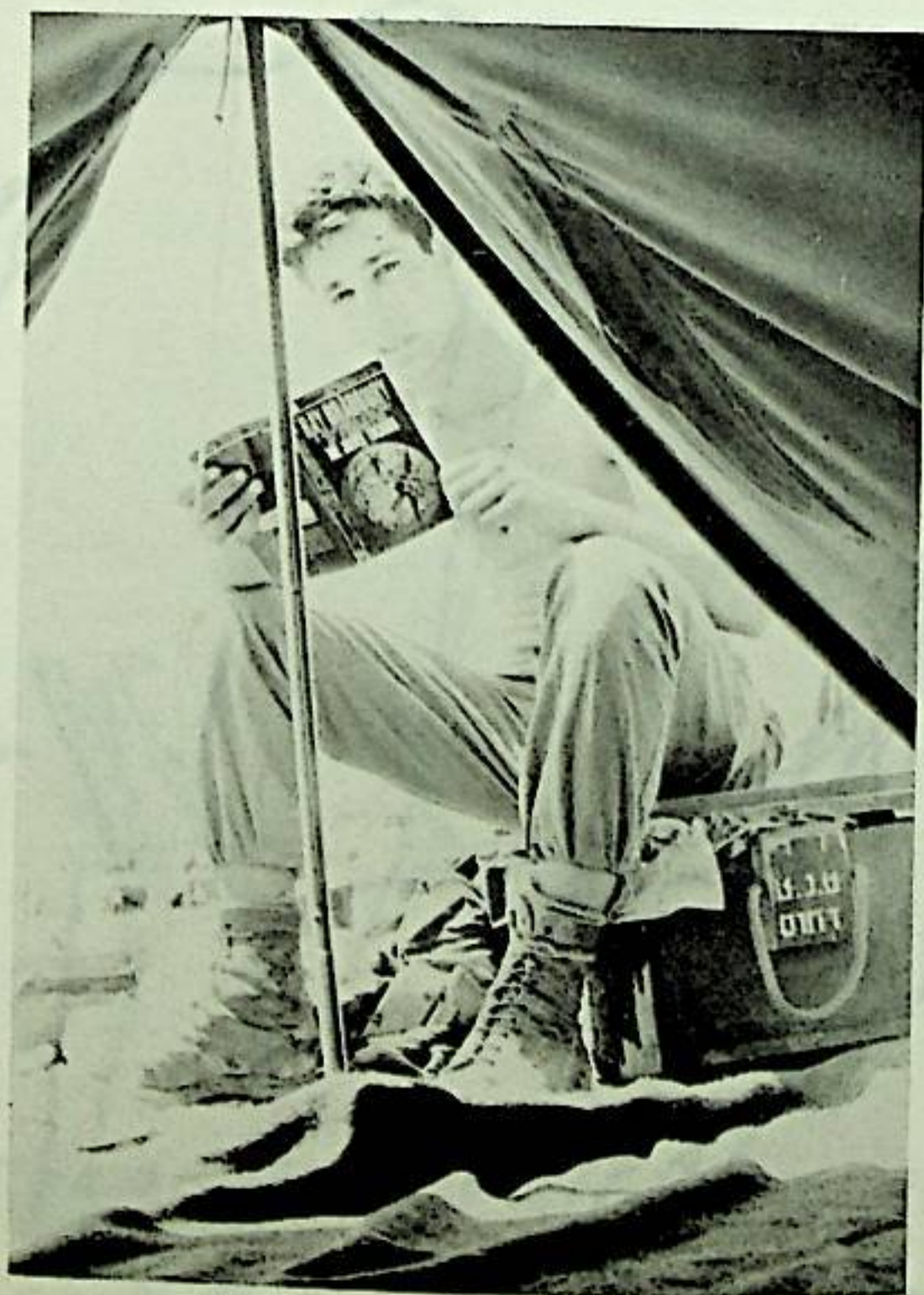

במשק דהנו כלאם - הצנחנים מחליפים את אנשי-המלאים.
 כעבור יומיים נתאמנה השמועה. פאוגת צנחנים הגיעה. את
 הנוך פגשתי בהקר כשהלכתי לנהודה, לא הכרתיו מיד וגם הוא
 לא הכירני, אך לאחר חצי דקה של מביטים הצדדיתו והערה
 כבר הלינו על כוס קפה בחברת הכפר-המלאים. לאחר
 יצאנו לאסוף קש השדה והנוך ירד אתנו, שמח ועליז על
 האפשרות לצאת מן השגרה המשעממת של מנה הצדו של חסי-
 מע. יומיים עברנו יחד ואחרי-כך נקראתי לזהא. כשחזתי למשק
 ושאלתי מה נשמע, סביו לי כי פלעגתו של הנוך עצמה, נאחמה
 העצה, שבידו להם הרבה נפלאים. עדין לא ידענו כלום, רק -
 שכולם כהבו מבהים הביתה ושהנוך יצא גם הוא לאחר
 כתיבת מכתב. לא ידענו שאנחנו היינו האחרונים שראינו-הו
 כשהוא גאה על שהשתיך אחיבה צנחנים. הערה קהלנו
 טכפון מהמשק עם הבשורה המרה.
 הנוך - על שלך להאנת האולדת צנוך שמו עמנו האשר נהיה.
 יחי צנוך הנוך.
 צביקה - כפר וזה.

הכרתי אותו מקרוב רק כשנה
 שנתים. היה כל-כך לא איש-אלחאה
 באופי - היית חושב, האיש האחרון
 לפול בקרה.
 אמות שהיה חבולותי, הלך במרחק-
 מה מאנשים וסביבה אותו אורה של
 תמימות - אורה שמעטים מגיעים
 אליה אלהות...

יהודה שלק.

ברוך,

זווינו אותך מביית-התנוקות עד צאתך
זצבא, ועתה לא תשוב אלינו יותר.

קשה, לא רק למשפחתך, להשלים עם הגורל
המר הזה. גם לנו הורי כרתך, קשה.

האליה האכזרי הכריז עלינו מלחמה ואתה מלאה
את תפקידך ושלמת בחיך היקרים לנו.

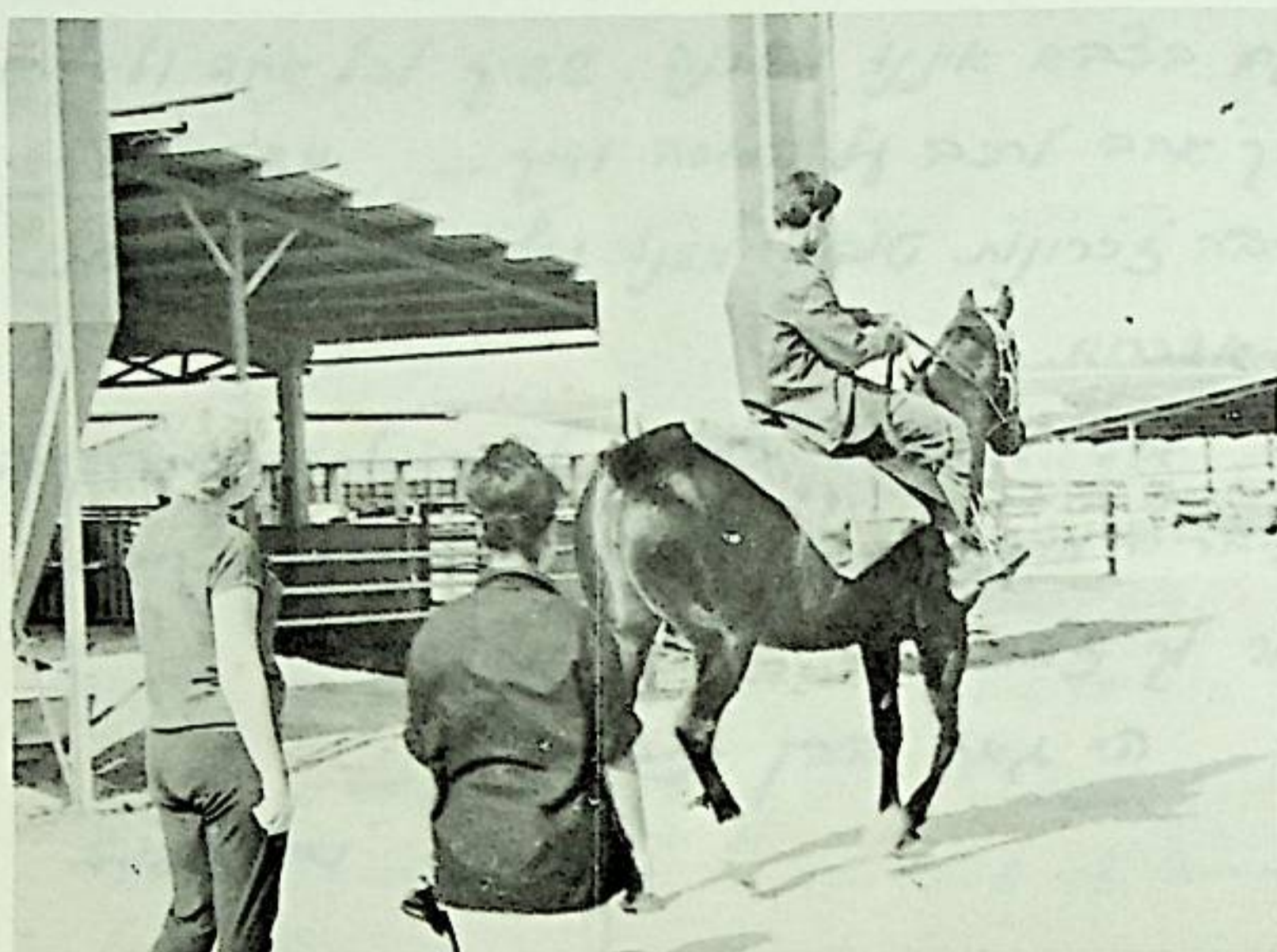
החיוך שלך, התמימות וחוש ההומור תמיד
ישארו בלבנו.

יהי זכרוןך לברכה.

אמא מכרתך.

ברוך
דוד ה"ח"א יאמר, בשק"צה ובה,
ילדותי, רשומים מרשומים שונים —

20.6.67

שום כך יהודית.

את אינך מכירה אותי. הכרת את הליכי המשאר-
 דוד והיגשתי שאני מוכרחה לכתוב לך. להגיד לך דג כמה
 נהדר היה, תהיה היחסו לכולם, מלא רגישות מקוריים
 אני קוראה עכשיו שוב ושוב במכתביו אלי ואמש מצ"רת
 אי אותו בדמיון - איך שמה בשנלדה התינוקת של דבורה,
 איך היה סועך כלפי עצמו, שאינו יודע להתבטא וכשהוא
 גאמר לקרוא ספר שנהנה ממנו הוא מנגיש שלמשה היה
 יכול לכתוב כמו הסופר, איך היינו הולכים עם הדבר
 ופירוק הצה מסביב בשדות גרים זו להנגיש אושר, גם
 כאשר נשאר מוליתך בשהות והנגיש מחנק מהצבאיות

יבצ' להננות אסיההו, אהסבד: " כעת תחילת האהבה,
שגם הצבא איננו משתנה. שטייג' אכל אחד ואלול אחד"
ואיך אהה ארבה על הסוסה ואיך ... ייש כל-כך
הרהה צברונות סוהים ממנו ואל' פלס, אני חושבת,
לא אשכחם.

אולי לא פיית צריכה אדבר כל-כך הרהה, אהה
הצברים אמם נכתבים מעצמם. מהגשה שצריכה
לומר לך זאת.

ה" גאה הבן צבי.

נאווה רפפורט.

• •

23.6.67

יום ששי

אשפחת אהבן שלום.

אינו מכיר אתכם כל-כך סל. אהה הכרת את
הנכם סל מאד. תהי' אהה. אני חוצה אהה
לכם עד כמה הצטערת לשמוך שפול.
אצבור אותו תמיד. לא אהה לכם מלים שגרתיות
של נחמדים. ינדד אני מה גרנד הצעד והכאה באהוד
בן לאה. גס אחי נהרג.

תמיד אצבור אותו. שקט, חייכן וצנוף.

אתכם באהלכם הכבד, שלכם,

יונתן שחר (שדה נחמה).

תאריך 30.6.67

לכבוד הדוק אבני:

חברים יקרים!

קשה לנו לנחם חברים שבאים. אבק הינו חברים אספי ארם ארם, אנו חברים
 על צדדים שני במותבם הורים ונאמנו חברים היטבנו להכיר בו.
 חברים הינו אספי ארם על הדוק האדם, על הדק החיל במבנה הפלוא על הוילא.
 ונל הדוק הממלא תפקידו כחלק במלא המסילה.
 זכרים אנו ימים בהם הינו האים אצירה בשלח שיפול. ואז, מלוא מה פונים
 היו מאז אל הדוכי. אצות להחמלים כולם הצטנו בתפקידם. ואז צוקא מלוא
 שליח יתר. מלא מלוא חכם העילה אצירה. גילה כליכך אנו לילה. של לילכך
 נהיה טוב וצארה לכל חיל הדק לו.
 זכרים אנו את הימים בהם שיפול בנו כחיל השלח. ולא חשובה הינה השלח.
 הפאן או התנאים. תמיד נלנו, תמיד זכנו אלא שבאפוליים. ואמלא המסילה
 ותנאות הלא.
 .. והקרה את אתן שלח ממחמה בהן זכנו אלא שבאפוליים. אלא שבאפוליים.
 אמנ אותה מטרה קבולה, אמנ הפאום. שלום עם ילוא הילב בארצו.
 שלום אשר אמנן שלחן את הטובים להחמלה.
 מי יתן וקונקנות קבולים אלו של הורים, אחים, בנים וחברים יללא מטרה לו.
 ואמם הורים יקרים. היו גאים וליכי צחיתם אלא בן כביוכ.

בין מצא יצחק

מפקד

הפוליה

וחברין

יחי לברו הדוק.

תאריך 16/7/67

הגידון:

הנוק

הערכי סיני - שם איהדני את הנוכי.
הנוכי היה זלם חמודות, צינה אול שטווה פנימית נאצלת
בתאמור של תהוה ורגש צדיק, נאום בליכור היה וכלתו אהפנהו.
כל אדם שקנה אלו חש את התחמור הקוננת ממנו.
אנו ווקננו אול השם יושנו, כנול, השם שאיכנל להיזר
חושם עצמאי, השם אול ליבו להגדוע תמיד עם הליך.
חמנו אול השם צנוותנות, צנאול, וכלתו אה היה
אדם כפזמים.
אוינו אול האנשיות, האהיות, והשם הומונו
המיוגע, השם החיוק והקניצו.
לוא היה בין הולשונים שנכל המצנכז עם קומה של העצירה
ושלמותה.

קשה להגותם - כי מעול הנאה.
כנו לא ימוש מאתנו.

מנום. אלקנט.
מכפלה.

יהי חלקי עמכם, עמנו עולם, אלאי נפש,
 רוקמי חיהם בסתר; צנוע' הגות וצליקה,
 חולמים נעלמים, ממעטי בקרים ומרה' תבארת....
 אור אחד לעינכם תמיד, אור שקט ונוגה,
 ובה שחוק אחת, רבת בינה וסליחה, לשפתים,
 אפקוד בה, בלי הכרח כל, את כל-הבא לקראתכם;....
 אט, אט, כמו על קאסי אצבעות, תעבול בתקבול-החיים
 ולבכם ער, לאזנכם קשובה, ועינכם משוטטת תמיד,
 ונפשכם חרדה לקראת כל-יחש יופי ונדנד תבארת,
 עהור וציוץ סביבכם באפס יד ובל-כוונה
 את האמונה זאת-הטהר, הנוצפים מכל-ישותכם
 בערוץ משמים תכלת וצללים מיער רענן....
 ואולם חייכם-מיטה חזיונכם, ותבארתכם-עצם היותכם;
 אתם השומרים הנאמנים לאל אלהים בעולם!
 יום, יום ורסיסים, רסיסים, באור עינכם ובהשראטי פניכם,
 ילג' יפי חייכם אל חול העולם, כהנלג' מעין תתום
 אל אלה נהר להחיותו - והוא לא ידע.

- יהי חלקי עמכם, חני-דיאליק -

כזה הכרנו את בילך חנך שהותו הקצרה אתנו,
 וזאת ההיגשה שנשאה בלענא, עם הנוצץ לנו על
 נפילתו במערכה.
 ענה, ישר, כנאות, טוב-לב - היו מסגולותיו האפיניות.
 צמית של חבר אמיתי היה, שכן, אהבת-האדם היתה

טבועה עמוק בימותו ומאידך - חביבה היה על כל אלה
שנמצא במחיצתם.

אולי לא מקרה היא, שבהר החוקשית במקצו
הצבאי. כך יכול היה להקל את סבל צולתו ולהשפיע
מטוב אלו על חבריו..

כשהגיע אגדוד, צוילי אמרבה והשתלבה במהרה
בעבודת צוות-החוקשים. היה מקבל באהבה כל
תפקיד שהוטל עליו, ואף נטל על עצמו פעמים רבות
מתפקידים ומעבודות של אחרים מתוך רצון לעזרה
וגם כאשר עשה עבודתו של אישה. אחר-השתדל
לעשות זאת בקצנה ומבלי לצפות לתודה על-כך.
הוא לא אהב להתבטל ולא הרבה בדברים,

וצאת, לא משיש שלא היה לו מה לומר; אברהם,
המנט אשר שמענו מפיו העיד על תבונה עמוקה
והוא חזר עדיין.

מנצח הרב התבטא בעציה ולא בדבורים. יחד
עם זאת - היה משה מצב-רוח טוב ועל-צות על
סביבתו.

התקשרנו אליו במשך עבודתו אתנו.

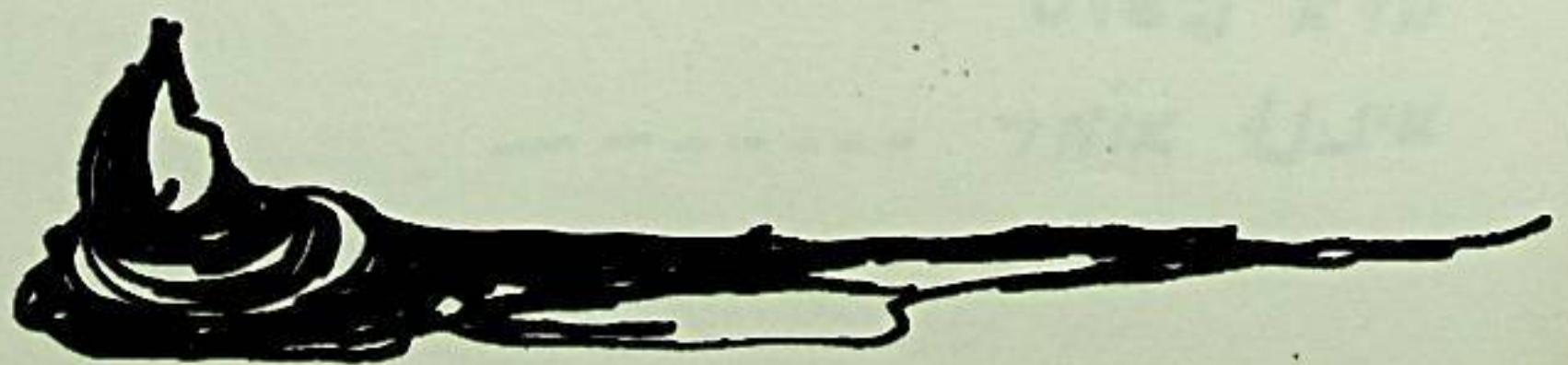
תמיד נזכור אותו בחבה.

תהינה שורות אלו אבק בתוך המצבה במקומות
להנצחת זכרו.

עליזה ויס

מרבאה.

מסע לארץ ישראל

--אבותע בתאם נולד אצם אחיים חדשים.
 והוא חסד אומר -- אנני! ואינני יכול.
 ואינני יודע נבשו מריה אישר
 וחסד אומר -- אף! ואינני יודע.

הוא בשוט, בשוט

הוא בשוט -

אינני אומר -----

(—)

שלוש. מה נשמע. לא יודע אביו. איזה יום היום.
לא עושים כלום אז אין מה שיזכיר יום זה או אחר.
למשך עצמות. — — — — — הו, בדיוק מה שרציתי
להגיד. חסר לי, חסר לי צהר מה — — — — — גנבת כלמנטיות
מהמטע הקרוב. לא היה בתוכי מורע! — — — — —
לכותה מה נשמע ולשלוש תצום של הבית כי איני
יודע מתי אבוא. מבינים, נלחמים. — — — — —
מה אתם חושבים, שאני סתם מתבטא. צריך פשוט
להוציא אותי מהשורה, למחוק מהרשימה ואז לא אפריע
לאף אחד ... אבל לא ברצינות.
במשלחתי לקורים חובשים אז רשמו אותי על צד
חכם ועם גלובוס. תמיד אני עוזף!! הכל, התגייסתי
לצבא בשביל לצאת מה זה ולא על מנת לשרת בו.
לעולם אינני במקום. עושים לי טובה ומפנים בשבילי
מקום במסדר. אני מחכה עז למשכנת הבאה ואני
מסתלק. רק לא לשכוח למחוק את השם. כי אז
'עזי שחור אחד. אוף, כל-כך רציתי להיות
קרובי. צריך הרבה צמיון.

להתראות.

(—)

סקובי המנוח הואטו בגלל עמס מכונת ההסטה
על הגנרסור. לפי זה אני יודע שהסרט התחיל.

טויזן עט מחורבנות. סליחה.

שתי מנוחות נפט מאילות את המכפאה ושתייהן על
יצי ואני כותב מכתב זה. רציתי לקרוא אבל לא היה
לי מצב רוח. גם היתה לי אפשרות לעשות לא-כלום.
ישנתי היום אחר-צהריים כך שאינני עייף מספיק
לעשות לא-כלום ועל כן אני עושה כלום. נכון, אני
כותב אבל זה לא משנה!...

לא הרגשתי שעשיתי הפסקה והלכתי לחפש
עט אחרת. לא אעתיק את כל זה על חצי אחרת
אין טעם למכתב.

נצמה לי שאני מנסה לשכנע אישה למשהו שאינני
יוצא מהו. כמו חלום שהוא כל-כך ביור וכשהתעוררת
הכל נשכח פתאום.

אני מרגיש עתה הכרה יותר טובה. קורא הרבה
ומשתבש לא להעביר את הזמן אלא לעבור עם רצון.
הייתי בקר מהחנה מתמטית. אבל ההרגשה שונה.
אנצל כל יגע לאמוצ. תקופת זמן זו לא תחזור
כבר בצורה אחרת. היא היתה ועברה. אי-אפשר
להתעלם ממנה. ועל-כן לא כבאי (אם כי קשה יותר),
"להרוג" את הזמן, אלא אנצלו. תחת לשחק שש-בש
(כמו מות - מכנים לאציות) - לקרוא או לטייל.
כמעט שכחתי. בשבת טיילנו - כמה אחדים.

למכתב הגיון. האכנו על צינור מופרז, אך בתקוצה
מלימת סטינו מהשביח ונכנסנו לווזי, בחושבנו.

שישפר למכתש. משכננו דולמה מצ'י. נתקלנו בג'בים
והתרחצנו. היה חם מאד. כשהצטנו טעינו למזלנו
שנית וסטינו צבונה, כך שפתאום הינו משקיפים על המכתש
מכאן בנזיר לנו שצברנו את המכתש בשני קלואטר.
אבל הכל חולות.

שתבתנו משהו, אל תתבישו. את שלכם לא
מצנצנים. רק אני קורא.
להתראות.

הדוך.

11.2.67

ערה שבת-משור צוד.

אחר צניחה אהל אני חובש קרקע. יש סכאים קאלישים
סאג'ע הדינה בהדשים הבאים. עוסעים לחורף לארץ
או, כמובן לחתונה של הגר אני חייב להיא, צא שכן
אחיא לפחות פעם. נא לשלוח הצמנה!

היזה נוה שמה קצור על כל העולם. נוסף אליה
נולדה עוד אחת אשר למשפחת משלה וחה - צפנה.
אמא' שלי. שאלתי את... הטנציסטור האדום.

ססבון ססביום. תשאל את דות על כל מיני שהם.
סביום, חובדות. שדוד יאחז את הטנציסטור בתוך
חור בציד לבן, ככה מבית הקרנר. וכמובן לכתוב:
"זה היתה שהיר", או "זכוכית", או "מתכונת!!!"

מה מצב היד של יונתן. אמנם הפצץ אינו חמור
אך לא נעים וכצאי שיעבור.

לאורי - אין טעם שתבוא מאחר ואנחנו יוצאים בקרוב.
ושנית הבקשה לשלח שהגשתי לא הולמלצה ע"י המג"צ ---
אני יכול להגיד למצננת שאם הוא חוצה שלח,
אז יק' ע'י פרוטקציה. וזה מה שאני צריך איזו חתימת-
פרוטקציה. תשאלו את דות. תמיד היא מוסיפה
משפט מוסיגר לאיזו צרכני שאינו אלא ממלא את תפקידו.
ואני גם בטוח שלא באמונה. סלח לי. מה?!

עם חילוק שבוזו בשבילי נכנסה צה עתה דבורה
לחדרה שאני נמצא בו ומקטרת על הילה. כל
הצמח בוכה וכל השאר. אמרתי לה שזה טבעי, שגם

אני הוכיח מצ' פגם. לא כל אחד נושא אמיץ. אמא, זה
נכון?!

גם אני הכיתי כשהייתי בזה, בהגוזל סנטימטר.
חושב שכתבתי הכל. אמא, אנני מסורי.
תשאלו אי גם (תשאלו מדינה) חובות תווים לאתחילים
לחילולית.

צד, תחמם קצת ת'ישהן שלך ותלמד טוב. אני
מצדד עוז. אבל אני אפס. תחשוב על עצמך. בעצם
באמת לא יוצא מה פתאם נתפס אי לכתב לך ככה.
רצית רק להגיד לך שתהיה בריא. אל תחשוב. אני
לא מצטער שהפסקתי ללמוד, אלא - שהפסקתי את
החומר. זו החלטה שלי לצדד הרבה ולעשות, ~~nothing~~
(שים כולם). ולרדת, ולאויר, ולמשלה, ודינה ולאהא
לשתהיו. ---

ולתראות וזהו.

היין.

23.5.67?

הקר. מרגיש. זה כרגיל. מה נשמע בצפון ומה
נשמע בכלל. תחזקו מעמד (זה תמיד עוזר).
וצהו, להתראות

היין.

יום ששי.

26.5.67

אמא ואבא ראשית כל מצל טוב. מה נשמע. אם גם לפני המתח הזה היה הסדור עבודה מצה של חסר-ידיים עובדות כאשר פ'ש' היה אומר שלבית אני צה חסרים שנים, למיפוא שנים. למטה שנים ובהאספסת כבר איכשהו נסתדר אז להטח עכשיו קשה. אה תסתדרו! נשמע מליצי?

יש בה צבובים בשפע ואכל מצופת, אבל ככה צה צריך לקטול את שניהם. אצלי צה הסדר כמו תמיצ. לא חסר כולם חוץ ממשקו יסודי, כמו בית ---- איך מתאיגנים, איך ההרגשה. לא נעים. מתוח. להתראות כולם. בקרוב.

הינך.

31.5.67

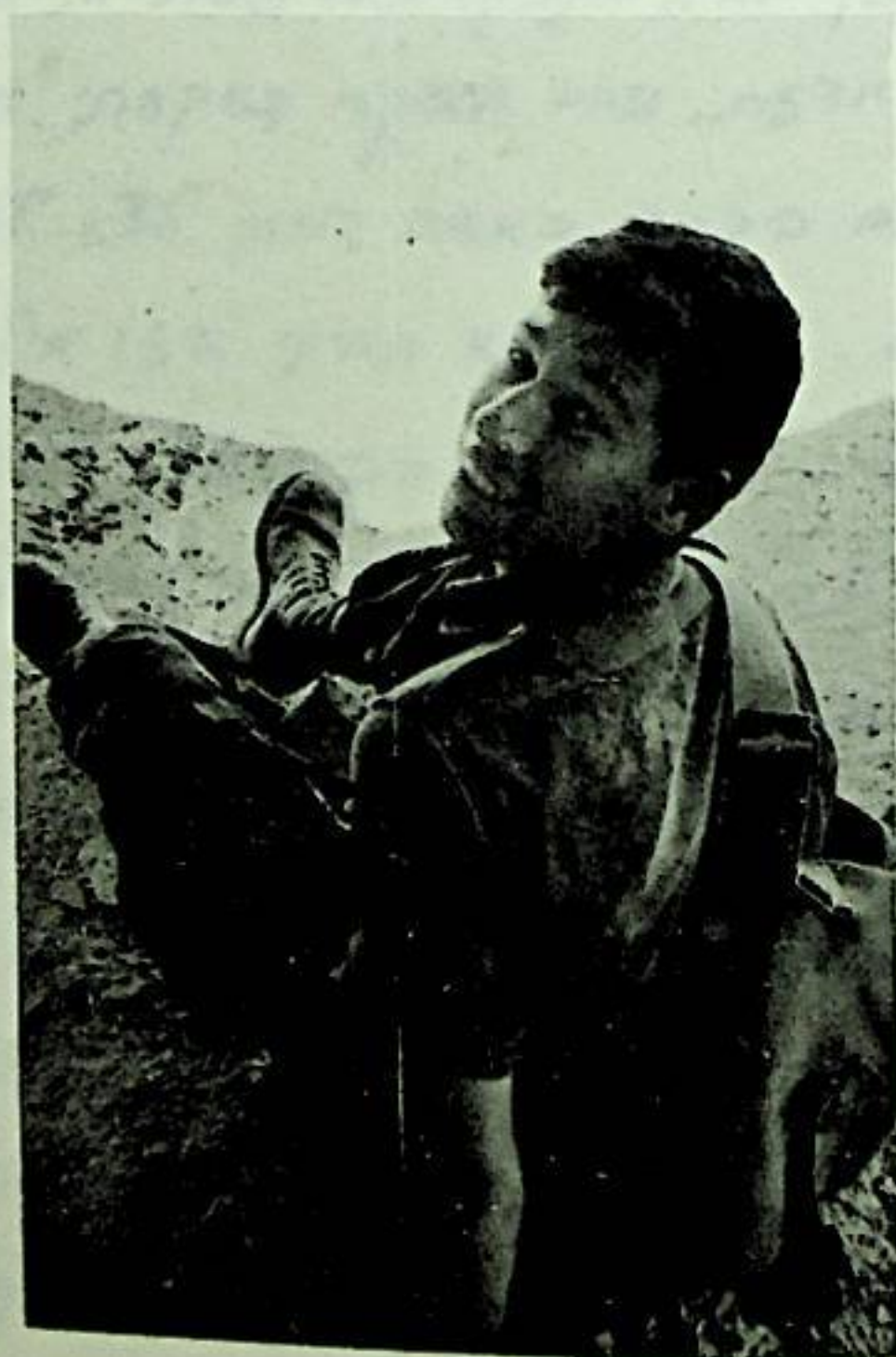
אמא, אבא.

איך אתם מתגשים. אני מתגיש כדרכי. הגיע הזמן שמישהו יענה לי. עז עכשיו הייתי בפיקניק ועתה עברתי למתנה נפש. לים עוז לא הגענו אבל מקלחת חמה יש. שהל!! אוח, חיים קשים (זוקח אויר וממשיך) וכאובן אין בעיות ולמילות הכל-לא חסר צהר. טוב, נ, אין יותר מקום עז הוצה הוצה וצוצים אחרים אין אז להתראות בהתראות להנחך.

מהו / לשי / שים ושה

עלם אמא ואבא. שבת. כהר חשך. אני יושב
אצל נעמי החזיר, יש מובן?! שקט. לא להתאהב.
יותר מזה אני יכול להוסיף אבא מה שכן-עושה
חיים, נהדרים, יפים ושלוים. קש, חבילאות וכו'.
זהרים יפים. שומע עכשיו בארץ! מוכן להשאר לצמיתות-
לעצ, כמו שמישהו פלס אמר.

אם מה שכתבת על זה נחשב לז"ש אז מה
שנצית לאחר זה: את זה. שאני חי וקיים, שותה
למונצ מדי פעם לפעם. לגימה פה, לגימה שם ונותה
כמה שילוח על שאין מה להוסיף ואז זהו הסוף.
להתראות!

מכתבים לשלמה.

26.11.66

במשך היום.. אח"כ."

נאה, שלום.

שמע'י, זה דוקא היה נחמד פתאם לקבל ממך מכתב.
אני כשלעצמי כמעט לא כותב. העצם נכבדתי שצ'י לכתב
גם הבית. ובאמת אעשה זאת - האמת היא
שאני לא כל-כך אומאץ אבל בטוח מועמם. ומתבטא כהג'ן.
אגב, חשדתי להתחיל ללמוד משהו אבל לעולם לא
למוד בכתב. לדעתי זה לומד מאד מגביל איטי ובעיקר
מעמם. כמובן שלא אמשיך לענות לך על מה שכתבת!!
אין הרהר מה להוסיף. בטח תחשבי שכתבתי כזי לצאת
יצי חובה. ההפך הוא הנכון. אבל פשוט אני חלש בכתבי-
מכתבים. --- יוצאת, תיום הבקר כשקמתי מצל - האויר
הצפיר לי פתאם בקרויס, באשר הייתי יוצא למרעה, מין
הקר כזה נעים. אם לא תביני איצו מילה אז
תכתבי: "הערות - מלים שלא הבינותי". באמת, עז'י
זשפר את הכתב. בעצם אני גם לא יוצע איך
לעשות זאת. אני גם לא משתבצ, מה!!
הצרה אתי, שאני תמיד דש יתר על המידה באיזה
ענין, כמו למשל, שאני עונה לך על כל שכתבת לי. או
שאני חושב על משהו ונעשה חולה מרה מחשבה ונתוח של
אותו דבר. זאת אחת הסבלות שאני חוצה לברוח
מהקסם הזה ולא בגלל שרע לי פה. להפך, אני תופס

שוה, כמו שאמרים, אבל זוהי, שוה המה ואז
 מתחילים לחשוב. והמחשבות הורסות. אי-אפשר רק
 לקרוא, למחז ולשמוע דביו. משונה מאד. כשהייתי
 במשמר-צב, לפעמים רציתי כבר לצאת לצבא. יתכן
 מאותה סיבה. חשבתי שבצבא אוכל להתפרק ולהיות
 יותר חפשי. אך לא העלתי למקום הנכון, כנראה.
 מטריפה אותי לפעמים המחשבה שיש כאלו שלא
 אכפת להם, זהשאר איפה שהם. ואולי אין זהם
 בדירה. אני אנסה לעבור למקום אחר. אולי אפילו
 גלות.

אני חושב שהארכתו יותר מדי ---

להתראות

בדין.

שבת.

שום נאה.

תפסיקי לקרוא לי שכן. הרי רצית, רצית לצדוק עלי
 פחצן. ועוד סימן בקריאה המיגע הוא.
 --- אפשר להטיח כלפיך דברים מכלאנים ופוגעים ועם
 זאת נכונים ומעוררים, פוגעים, כי הצורה בעצמו אינו
 נאמן לצבאו. זוהי פגיעה ולא אהמנה. מיג'ץ וגם אהבה
 חסרת עימק, סתם רוח --- זאת היתה התקלות מלפנים.
 האמר אינו מוחלט ונהחן ביחס לכלא --- הוא

זריה בלל לא מחשידה תחילה אלא רגשות, או טעמות?
ולפיכך אני מצדיק ולוחים את עצמי על היותי שכן, כי אין
אני נאמן לחוסריותי - אפ"י.

פטפטן, ואמשיה רוח וחול בעינים, וקר ואין מפלט
אלא באהל סיירים. ולמה בשבת צריך להשאר בשדה.
אהל הוא נהדר וכשהתגלגל בגלל שהזכרתי את
אהבת את השדה וצחי היתרון שהשווית.

גם פה עונת הפריחה בשיאה. צוהי תחילת האביב
שגם בצבא איננו משתנה. כי הוא לא שייך לאף
אחד וכל אחד יכול לחוש בו.

זא פיסן. סתם מתלהב.

איפה את בפורים ---

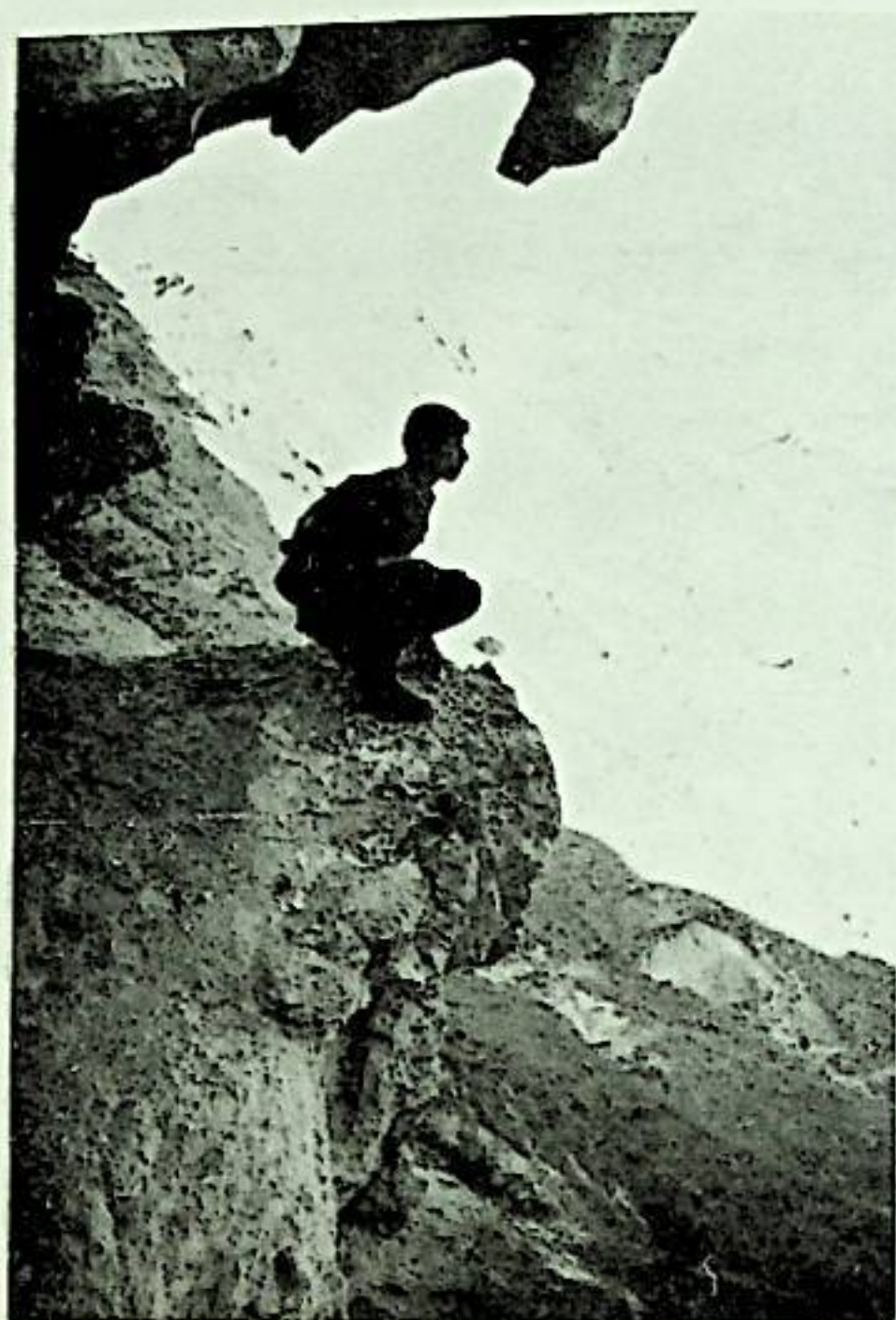
זה תראות בעצם.

31.1.67

מעג איר פנטסטי:

שום מה נשמע. הי! אחרי שום. מצוץ את לא
עונה זי. כן, כן אני מרגיש בסדר. הרבה יותר טוב ---
זא נורא. כמובן (בקול נמוך ומצוץ), שנהר כהר, וכל
השאר.

שמעני נאה הייתי במשאר-דוד. הלכתי לראות
את ה"חצשה" של דבורה ופתאום היא יוצאת מחצר-
ההצלה, הא, מביתה כן --- וביציה נעלית מפלצת
קטנה ונחמדה. דאית אותה?

אח יקר.
היש שפה לדו-שיח שנשיח מעתה ?
המשובתך הנערית אל כפי בקבוק-
ונרצה.
היאח, שור-
הנצה איננו תוחם תחומים של זמן ושל מרחב!
זוכר, אח.
עם שחר נקראתי אריך.
צפרת התצפקה על גבי השמשה.
מהרי, הפצירה,
אחיק הצעיר ממתינ באד העולה מאדמה.

ואני

חבכתי בכפי הקטנות

להבריח תנאיה שרדה

ויצאתי לביקור.

הו, אז - המשוהתך הנעריית -

נטאת שחוקי השחוקך

ונשים פעמיני.

להרים !!

זהות.

ואני אחריך.

ולפתע

שחזתי בחצויה.

ההט, אח : פריחה !

ואתה -

נהמת.

וארתע.

כי היתה זו נהמת הפרצות השפואה.

ואני לא ידעתי ---

התזכיר ?

לעת ערה הופעת מאחורי צאתי.

מתצפיק בהסוס :

הכניסני, אחות - ונשיח.

אז שמא נרפון השתקה.

אז שמא ---

כך אתה.

מעולם לא קבחת דבר.

אח.

זוכה?

בהצ'י הילדה נעזרתי.

אתה נצבת עלי, אח.

נאע, לא נאע.

למחיר:

בואי, אחותי לטוט בתבוא של חלומות.

נטלת שתי בשנת-נצח שלך

ויצאנו זליזה.

פועמים, לא נושמים

אזכרם המשכר של חיים.

וכך

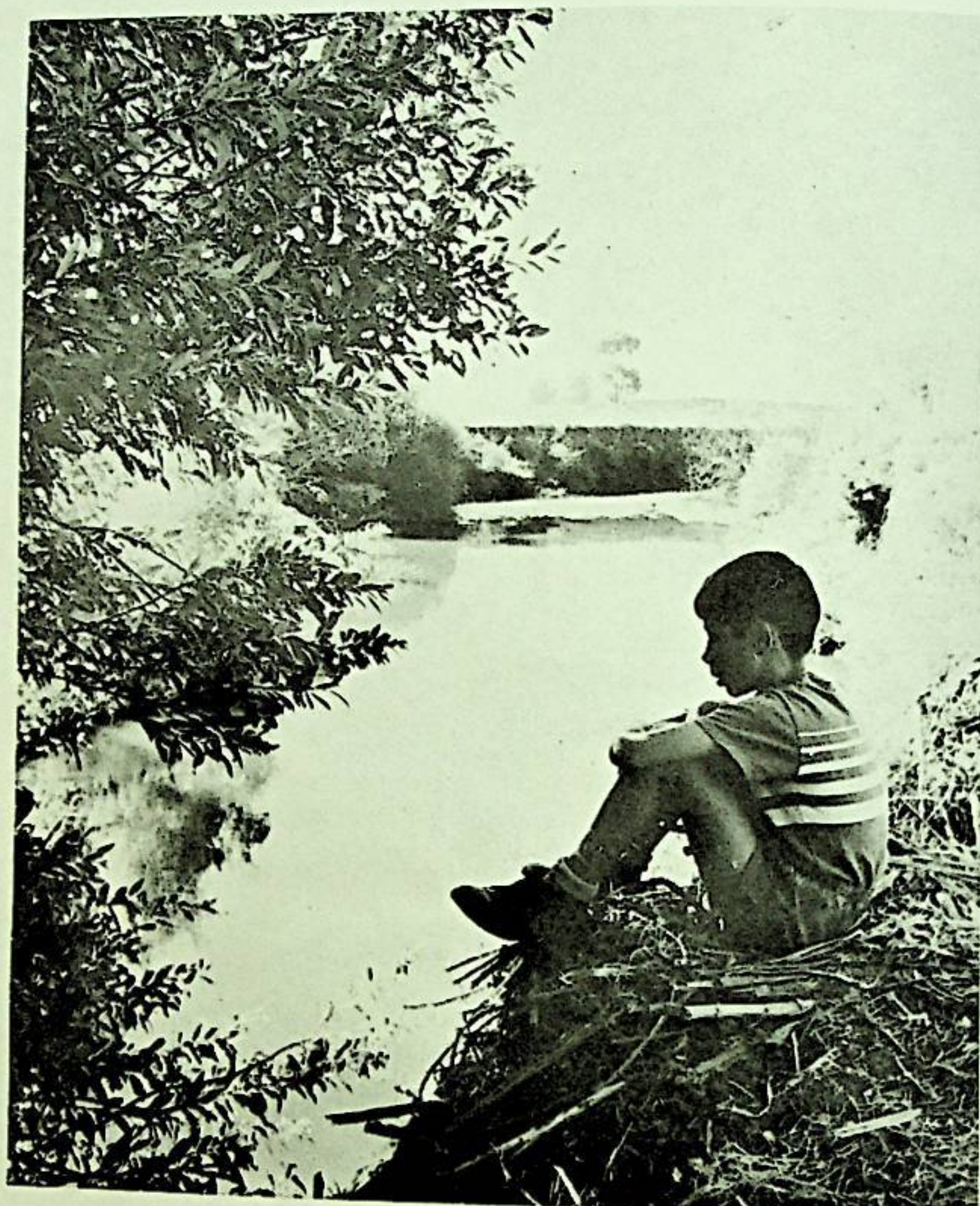
עד עולם---

עד עולם.

הן הבטחנו.

התנבזר?

אחותי שלך.

ביום ההוא, והוא יום יפה במיוחד, יצאנו
 לחפש אחר שאבד לנו.
 ורחיק אל הטבע, הרחיק הרבה, מקום שם
 רגל אדם לא דרכה מעולם. שם, ביערות
 זחזחים, ואסתוניות, וזאטפות-הגשם -
 מצאנו, אח, בשנית.

